

„Nádherně děsivé a dekadentní.“

Kerri Maniscalco, autorka bestselleru *Po stopách Jacka Rozparovače*



KRÁLOVNA  
MRTVOL

HEATHER M. HERRMAN

KRÁLOVNA  
MRTVOL

Copyright © 2021 by Heather M. Herrman  
This edition published by arrangement with G.P. Putnam's Sons,  
an imprint of Penguin Young Readers Group,  
a division of Penguin Random House LLC.

*Všechna práva vyhrazena.  
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována  
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Olga Fišnerová, 2022  
Cover © Kristin Boyle, 2022  
© DOBROVSKÝ s. r. o., 2022

ISBN 978-80-277-3044-7 (pdf)

Heather M. Herrman



KRÁLOVNA  
MRTVOL





*Pro mou babičku, ženu farmáře, která si své básně  
publikovala sama, protože jí je nikdo jiný nechtěl vydat.*

*A pro všechny začínající spisovatele. Vidím vás.  
Věřím ve vás. Nevzdávejte to.*



**K**olem panuje tma a já jsem sama jen se svým tělem.  
Převedu po něm prsty ve snaze vysát z něj teplo jako  
drobné slunce skryté za ledovými stěnami.

Když zavřu oči, jako bych cítila tvoji ruku, sebejistou  
jako vždycky, na rozdíl ode mě samotné.

A tady jsou mé rty.

Tvé prsty mezi ně vklouznou hbitě jako můry hledající  
plamen, jež můžeš nalézt jedině ty.

Tady je mé stehno.

Hebké, pravíš, jako jablečná slupka. Vyceníš zuby jako  
vlk, který se mě chystá kousnout.

A přímo tady je křivka mé kyčelní kosti, ostrá jako čepel  
nože. Přitisknu se k tobě a sleduji, jak mi na kůži rozkvétá  
purpurová a půvabná modřina.

Vedle nás burácí příboj, když rozprostíráš mou vlněnou  
pokrývku, jejíž hrubá látka nám dráždí kůži. Vzduch je cítit  
po blescích.

Když mi svlékneš šaty, zachvěju se. Tvůj hlas je jako bou-  
ře, kterou nedokážu zastavit. Mé tělo se chvěje v symfonii  
s jeho burácením.

Hladíš mě po tváři, po krku, po srdci.

A pak je tu znovu moje ruka, která se vznáší nad tím opuštěným, pulzujícím místem pokrytým kůží.

Dokonce i mezi stěnami této hrobky, kde cítím jen pach ostatních těl, mé srdce stále ještě jako zázrakem bije.

Říkají, že odsud neodejdu, dokud mě nepověsí.

Žena na posteli vedle mě vykřikne.

Já vykřiknu také.

Neboť takto mě už nikdo milovat nebude.

Je mi pouhých sedmnáct let a jsem vražedkyně...



I. ČÁST



**M**rtví vždy nedokážou udržet svá tajemství.  
Někdy to za ně musejí dělat živí.

Molly Greenová si strčila nůž do kapsy a sešplhala do hrobu.

Řeka se do mrtvé dívky vpila jako prohnílý polibek. Její kůže nabobtnala natolik, až začala praskat. Její kdysi nádherné havraní vlasy byly nyní zcuchané a spleené bahnem a z jejího těla sálal mrtvolný pach, jako když na slunci zapomenete konzervované maso.

To, co se právě chystala udělat, jí připomínalo všechny ty příšerné příběhy o filadelfské Královně mrtvol, které vyprávěly jeptišky.

„Ach, Kitty,“ zašeptala.

Ovinula paže kolem těla své kamarádky, zvedla ho a ze všech sil se snažila zachovat klid.

Paprsky netečného měsíčního světla proměnily Mollyiny rusé vlasy v ohnivou hřívu. Mrtvola Kitty se váhavě odlepila od země. Byla jako těsto, které příliš brzy sloupnete z plechu. Zdálo se, jako by její končetiny chtěly už navěky objímat zmrzlou únorovou zem, a čím silněji s ní Molly cloumala, tím víc měla pocit, že ji roztrhne.

„Ksakra,“ hlesla Molly. „Jenom ti chci pomoci!“

Na jednu ošklivou vteřinu si byla jistá, že se končetiny její mrtvé kamarádky odtrhnou od těla jako křídélka hmyzu chyceného v mucholapce, ale pak zatáhla silněji a tělo konečně povolilo.

Molly ležela, lapala po dechu, přikrytá mrtvou Kitty, která tížila nejen její tělo, ale i srdce.

Nad hlavou jí líně kroužila můra a jen o chvíli později přistála, hledajíc něco k snědku. Molly na kůži cítila její drobné nožky.

V tu chvíli to prostě chtěla vzdát. Toužila křičet, dokud ji jeptišky nenajdou, a pak by možná taky mohla zemřít. Vsadili by ji do ústavu pro choromyslné, kde by zůstala do konce svých dnů, křičela s ostatními pomatenými ženami, rvala si vlasy a bušila hlavou do zdi. Aspoň by tam konečně nemusela čelit neutuchajícímu zklamání z ostatních.

*Ne.*

Tohle je *Kitty*, připomněla si. *Kitty*, kterou miluješ. *Kitty*, která si nedokázala správně ustlat, která se smála jako ptáček a zpívala jako tygr. *Kitty. Tvoje Kitty.*

Zápach byl teď téměř nesnesitelný, ale v té hnilobě bylo cosi povědomého. Byl to pach, který jí z nějakého důvodu připomněl Vánoce.

Tehdy s *Kitty* jeptiškám ukradly ze stolu celou šunku a nikdo to nikdy neprovedl chytřeji.

„Vtip je v tom,“ řekla *Kitty*, „páchat hříchy za bílého dne, všem na očích.“

A přesně to také udělaly, když tác se šunkou vynesly bočními dveřmi sirotčince, jako by se nechumelilo. Kolemjdoucí kněz jim dokonce požehnal.

Když pak společně hltaly svou kořist, skryté vysoko v koruně starého dubu jako dvě mazané vrány, nemohly se

přestat smát. Pamatovala si, jak si olizovaly prsty umazané od glazury vonící po hřebíčku a mátě.

Teď se s nožem v ruce pustila do odřezávání cárů zničených šatů, které na Kitty zbyly. Čepel jí sklouzla a rezavý kov, který byl tupý od ustavičného umývání, se jí ošklivě zaryl do dlaně. Cítila, jak se jí z rány řine krev, ale nepřestávala.

Šaty povolily a Molly přejela prsty po ledové kůži. Hledala. Ten drobný růžový výrůstek sotva velký jako prst viděla jenom jedinkrát.

Byl tehdy krásný slunečný den a koupaly se s Kitty v řece. Jeden paprsek se náhle odrazil od kapky vody, jež se zachytila na drobném uzlíku v jejím kříži.

Ale jen co se ten podivný výrůstek objevil, Kitty se rychle opět ponořila. „Kněz říká, že tělesné anomálie jsou trest,“ zašeptala.

Molly se tehdy měla odvrátit a neplést se do života ostatním sirotkům, jak tomu bylo, než potkala Kitty. Místo toho však řekla: „Kněz je hnusnej, prolhanej sráč.“

Ta slova mezi nimi visela jako výzva.

Pak se Kitty rozesmála a všechno se změnilo.

V tu chvíli se z nich staly víc než jen sirotky – vytvořilo se mezi nimi téměř sesterské pouto.

Najednou Kitty zvažněla. „Nikdo se o tom nesmí dozvědět. Prosím, Molly. Už nikdy bych nemohla být obyčejná holka. Udělali by ze mě odstrašující příklad nebo... hříčku přírody.“

„Neboj, nic neřeknu,“ slíbila Molly.

Z dále k ní doléhaly hlasy. Blížily se. Jeptišky konečně přišly tělo uklidit.

Měly tak učinit už tehdy v kostele, stejně jako to dělaly s ostatními mrtvými. Poté, co se Molly dozvěděla, že vytáhli

tělo její mrtvé kamarádky z řeky, čekala celou noc skrytá ve zpovědnici.

Do kostela ho však nedonesli. Do rozednění zbývalo sotva pár hodin a Molly nevěděla, co s časem. Rozhodla se jít sem, odkud sledovala, jak ten nový zahradník vytáhl tělo Kitty z kůlny a hodil ho do díry jako nějaký odpad. Byl to protestant původem ze Švédska a buď mu nikdo neřekl, že má tělo nechat v kostele, nebo rozkaz se svou nevalnou angličtinou jednoduše nepochopil.

Hlasy jeptišek se blížily.

„Pospěšte, Marie Margareto. Ten hloupý zahradník ji už málem pohřbil. Někdo ho najděte a řekněte mu, aby ji vyhrabal.“

Až budou Kitty čistit, uvidí ten její ocásek. A Molly věděla přesně, co se stane pak – donesou tu šťavnatou novinku přímo matce představené jako hejno kvočen.

Kitty už nebude jenom obyčejná dívka; bude to dívka, která zhřešila.

Dívka, která udělala něco natolik ohavného, že ji Bůh potrestal zohyzděním ještě dřív, než se vůbec narodila. Prohlásí, že jí to patří, a nejspíš také řeknou, že si zasloužila i smrt. A nevysloví to potichu. Zajistí, aby to kněz prohlásil ze své kazatelny a rozšířil tak její jméno jako mor mezi ostatní sirotky, stejně jako jména ostatních zatracených žen, jimž každou neděli spílal.

Chladná měsíční záře získala růžový nádech, když ji zastínilo vycházející slunce. Molly zvedla tvář k jeho krvavému světlu.

Naposled stiskla kamarádčinu bezvládnou ruku. Matka představená se mýlila. Kitty by ji nikdy neopustila úmyslně.

*Zjistím, kdo ti to provedl, Kitty, přísahám. A až se tak stane...*

Cítila, jak se jí v hrudi vzdouvá vlna hněvu, ale rychle ji zkrotila.

Zbývaly jí minuty, možná dokonce vteřiny. Jeptišky třeba Kitty a její poskvrněné duši nedopřejí pohřeb, který si zaslouží, ale neopovází se očernit Boha tím, že by k jeho soudu poslaly špinavé tělo.

Molly sebrala veškerou svou sílu a vyprostila se zpod vodou nasáklého těla.

Jednou už Kitty zklamala. Znovu to nedopustí.

Sklonila se nad mrtvolou a pozvedla nůž... Její ocásek byl ale tentam.



„Vy jste vlezla do rakve?“

Molly následovala matku představenou do její kanceláře. Vytrhli ji z jejích ranních modliteb, z ruky jí visel růženec jako nějaký zlověstný bič. Všechno v té místnosti vyzářovalo trest: lavice z tvrdého dřeva a kříže přibité ke stěnám v příslibu utrpení. Dveře za nimi zapadly.

Molly v kapse nahmatala nůž. Podařilo se jí ho schovat, ale jeptišky ji našly dřív, než stačila vylézt z hrobu. Okamžitě ji přivedly sem – a tohle místo znala až příliš dobře.

Na jeptiščině stole stál jediný předmět, který do jinak neutrální místnosti vnášel trochu barvy – jasně modrá mísa s cukrovím. Molly ji propalovala nenávidným pohledem. Matka představená ji tam nechávala schválně, aby ubohé sirotky, které si předvolala, dobře viděly všechny sladkosti, které jim nikdy nenabídne.

„No, slečno Greenová, co mi k tomu řeknete?“

Dokonce i přes nasládlé kadidlo, jehož odér se v místnosti vznášel, Molly stále cítila pach té díry. Držel se jí jako nechtěný milenec.

„Kitty žádnou rakev *neměla*.“

„Sebevražednice si takový přepych nezaslouží.“ Rysy v jep-tiščině vrásčitém obličejí ztvrdly. „Vaše přítelkyně se takto rozhodla sama.“

„Nezabila se.“

„Vím, že je to těžké přijmout.“

„Není to těžké *přijmout*.“ Molly to slovo doslova vyštěkla. „Kitty to neudělala. Byla to dobrá křesťanka. Dobrá katolička.“

„Dobré katoličky se nevrhají po hlavě do řeky,“ řekla matka představená tichým hlasem.

V jejích očích se téměř neznatelně zablýsklo a Molly najednou pochopila, že si to ta žena užívá. Vychutnává si moc svého odsudku. „Vaše přítelkyně utekla a já nepochybuj o tom, že jste jí v tom pomohla. Ošklivé dívky vždycky pomáhají hezkým dívkám dostat se do potíží. A nyní obě musíte nést následky svých činů.“

Molly se zalykala hněvem. Cítila, jak jí v uších tepe krev, a měla pocit, jako by se topila úplně stejně jako Kitty. „Tak se to nestalo!“

Matka představená seděla škrobeně za svým stolem a prsty spojila do stříšky pod bradou. Nevyzvala Molly, aby se posadila. „Pak mi povězte, co se *stalo*.“

A bylo to tu – otázka, na kterou Molly neznala odpověď.

Zavřela oči a znovu před sebou viděla jasně rudou čáru v místě, kde se měl nacházet její ocásek. Byl čistě a dokonale odřezaný. „Nevím.“

„Tak vám to povím já.“ Hlas jeptišky byl náhle protkán hranou něhou a vycházela z ní slova uhlazená jako oblázek. „Vaše přítelkyně potkala chlapce a zhřešila s ním.“

Molly poklesla brada.

„Myslíte, že jsem o tom nevěděla?“ Bílé zuby abatyše se vítězně zaleskly. „Vaše přítelkyně se zachovala jako obyčejná běhna.“

„Ne,“ zaprotestovala Molly. „Milovali se! Mně se to také nelíbilo, ale byl dobře zajištěný. Lékař. Chtěli se vzít.“

Matka představená se zasmála a vstala. „Proč by si zámožný muž bral dívku ve stavu, v jakém byla vaše přítelkyně?“

Molly ztuhla. „Co tím myslíte?“

Jeptišce se po tváři rozlil překvapený úsměv. „Copak to nevíte? Kitty Wellsová byla těhotná.“

Molly stála jako opařená a nebyla schopna slova. „Lžete.“ Úsměv na tváři abatyše ani na chvíli nezakolísal. „Přiznala se k tomu knězi ve zpovědnici.“

„To má být přece tajemství! Ať už mu Kitty řekla cokoliv, bylo to jenom mezi ní a Bohem.“

„A nyní to Bůh ví,“ řekla matka představená.

Molly měla sto chutí popadnout tu mísu s cukrovím a hodit ji jeptišce do obličeje. V hlavě se jí však ozval hlas Kitty, který ji uklidňoval. *Zkrot' ten svůj proslulý temperament, Molly...*

Místo toho tedy promluvila. „Doufám, že shoříte v pekle.“

Úsměv matce představené zamrzl na rtech. „Vy jste mi ale neuctivá mladá dáma.“

„A vy jste hodně špatná jeptiška.“

Sledovala, jak ta žena svádí jakousi vnitřní bitvu. Viděla, jak jí kůže na skrání cuká a žíla na čele tepe zlostí. Když však abatyše promluvila, její hlas byl hladký a tvrdý jako kameny v řece. „Požádala jsem sestru Abigail, aby vám sbalila věci.“

Ta věta na Molly zapůsobila jako ledová sprcha.

„Ale vždyť narozeniny mám až za měsíc.“ Snažila se ze svých slov vytěsnit strach. Věděla, že se ten den blíží, ale myslela si, že má víc času.



„Pár týdnů navíc nehraje žádnou roli.“

„Pro mě tedy ano.“

Matka představená potěšeně přikývla. „Za jiných okolností bych vás možná požádala, abyste tu zůstala jako novicka. Věci se však mají jinak, takže tento den bude vaším posledním v tomto sirotčinci. Poobědvat ještě můžete s ostatními, chcete-li.“

„Zabila jste ji. To snad víte.“ Musela to říct nahlas. Potřebovala ta slova ze sebe vypudit, aby v ní nezačala zahrávat jako zkažené ovoce. „Tvrdíte, že lidem pomáháte, ale nic nemůže být dál od pravdy. Ničíte jejich duši svými pravidly. Nutíte je, aby skákali, jak vy pískáte, a pokud vzdorují, zbavíte se jich.“

„Vypadněte.“ Matka představená k ní přistoupila a oči jí plály nezřetěným pobouřením.

„A kam mám jít? Skočit do řeky jako Kitty?“ Těmi slovy po ní doslova šlehla.

„Poslala pro vás teta.“ Jeptišce se do tváře vkradl nepatrný úsměv.

„Nemám žádné příbuzné.“

„Buď jak buď, někdo pro vás poslal. Máte velké štěstí. Dívka tak nelibého vzezření jako vy by skončila na dlažbě. Odpoledne pojedete s otcem McClellanem do města, chystá se na mši. Vezme vás na smlouvenou adresu.“

Molly se zasmála, když jí to došlo. „Tak prý *teta*. Darovala církvi pěkně mastný balík peněz, co?“

Abatyše neodpověděla. Místo toho se otočila a odešla, až její černý hábit zavlál jako korouhev.

Do místnosti vstoupila sestra Abigail s malým balíčkem v podpaží. Jinak milá a přívětivá jeptiška ho strčila Molly do náruče, aniž by se jí podívala do očí. Když promluvila, v jejím hlase nebylo po vřelosti ani stopy.

„Boty tu nechte. Brzy je budou potřebovat další, jako jste vy.“



Dali jí pár starých hadrů, které si omotala kolem nohou.

Molly chtěla oběd odmítnout, ale nebyla tak hloupá, aby to skutečně udělala. Na to, co mělo přijít později, bude potřebovat veškerou sílu. Zdráhavě si stoupla do fronty za ostatní dívky, které po ní vrhaly lačné pohledy. Nakonec už jejich šepot nedokázala snést, a tak vyrazila ven, aby počkala na dostavník. Posadila se na zmrzlé schody a otevřela balíček, který jí předala sestra Abigail. Nic užitečného po nikom nezdědila, až na jediný obnošený kabát po matce, který jí byl příliš velký, když sem ve třinácti letech přišla. Nyní si ho oblékla a s překvapením zjistila, že jí dokonale padne.

Vzpomněla si na tu vyděšenou dívku, kterou tehdy byla. „Bude to jenom na chvíli,“ slíbila jí máma.

Molly ztuhla a vystrčila bradu jako odvážní hrdinové Ivanhoe nebo Beowulf z knížek, které čítával její táta. Ženy nikdy za dobrodružstvím nevyrážely.

„Vezmi mě s sebou,“ žadonila. „Můžu ti pomoci.“

„Tady budeš ve větším bezpečí.“ Máma se jí nedočkavě zadívala přes rameno na vypůjčený povoz, na kterém na ni čekal táta.

„Pokud tam půjdeš, taky onemocníš.“ Molly se chvěl hlas. „Oba umřete.“

Máma se usmála a něžným hlasem pravila: „Pokud nadejde můj čas, odejdu ráda. Není krásnější smrti než po boku toho, koho miluješ.“

Alespoň tohle přání se mamince splnilo. Souchotě je zabily oba.

Zachvěla se, otřela si z tváří slzy a schovala prokřehlé nohy pod sukni, aby je trochu zahřála.

Řezná rána v její dlani už přestávala krváčet, ale musela si ji tisknout k hrudi, takže i její šaty teď byly potřísněné krví. Zdálo se, že si toho nikdo nevšiml.

A nevšimli si ani ukradeného kuchyňského nože, který měla stále schovaný v kapse.

Z nebe se začaly snášet první načechrané sněhové vločky. Ze dveří sirotčince chvatně vyšel kněz a málem ji povalil na zem. „Vy jste Molly Greenová?“

Molly vstala z ledového schodiště. Čerstvý sníh se líně vpíjel do hadrů, které měla omotané kolem nohou. „Ano.“ Snažila se tvářit hrdě, ale kněz si jí sotva všiml. Měl na sobě liturgický oděv a Molly věděla, že se musí jednat o otce McClellana, se kterým měla vyrazit do města. Farnost navštěvovali různí kněží, jejichž černé kleriky zde vídala stejně často jako šváby.

Povzdychl si nad jejím nevalným vzezřením. Šaty měla ještě stále ušpiněné od hlíny z hrobu. Matka představená jí nedovolila vrátit se nahoru, aby se umyla.

„Tak pojďte se mnou. Sestry mi řekly, že vás mám odvézt do města.“

Molly ho následovala k čekajícímu dostavníku, ale když se chystala nastoupit, kněz ji zarazil.

„Tuto chvíli využívám k přípravám svých kázání.“ Už se ani nesnažil skrýt znechucení, se kterým na ni pohlížel. „Můžete se svézt nahoře se zavazadly.“



Cesta ze sirotčince do města obvykle trvala téměř dvě hodiny, ale kněz se zastavoval na všech farnostech kvůli eucharistiím, takže se protáhla o další čtyři. U každého kostela jí přikázal, aby počkala venku. Molly se snažila usnout s koleny přitaženými k hrudi, ale poryvy ledového větru jí to nedovolily. Na dostavníku byly dva velké kufry,

takže se vsoukala mezi ně, aby ji alespoň trochu chránily před sněhem. Ani neměla čas truchlit pro Kitty. Od zmi-  
zení její kamarádky uplynuly už tři dny a během té doby  
se Molly neustále modlila, aby Kitty prostě a jednoduše  
utekla. Teď však znala pravdu. Kitty byla mrtvá. Vůbec  
poprvé si dovolila pro svou přítelkyni plakat. Slané slzy  
ji štípaly na tvářích.

Zimní obloha byla tak ztěžklá sněhem, že Molly sotva  
viděla krajinu, kterou projížděli. Kitty touto cestou jezdila  
každý den, když pracovala jako služka u zámožných ro-  
din ve Filadelfii. Molly se taková příležitost nikdy nena-  
skytla. Místo toho ji jeptišky nutily k domácím pracím,  
které nevyžadovaly obecenstvo, jako je úklid stájí nebo  
plení záhonů. Považovaly ji vždy za příliš málomluvnou  
a neomalenou na to, aby ji poslaly sloužit dámám z vyšší  
společnosti.

„Jste skoupá na slovo, ale když už pomluvíte, váš ja-  
zyk je nelibý, jako by člověk skřípal křídou o tabuli,“ řekla  
jí jednou sestra Abigail a Molly připustila, že má nejspíš  
pravdu. Nikdy jí příliš nezáleželo na tom, co si o ní ostatní  
myslí, snad až na Kitty. A už vůbec neměla trpělivost s těmi  
bohatými ženami, které v sirotčincích hledaly pomoc. Ty,  
které jediný den v životě netrpěly, ale přesto si stěžovaly,  
pokud na své stříbrné lžiči našly jediné smítko prachu, jako  
by tím měl nastat konec světa.

Vítr se jí zakousl do poraněné dlaně. Sykla bolestí a zved-  
la ruku, aby se podívala, jak zle na tom je.

Kůži jí hyzdila asi půl centimetru hluboká rezná rána  
s nepravidelnými okraji.

Když se na ni však dívala, namísto své kůže viděla po-  
kožku Kitty.

Skvěl se na ní krvavý šrám, který zůstal po jejím ocásku.

Musel to udělat ten chlapec, se kterým se Kitty vídala; zabil ji, aby se zbavil jejich dítěte. Molly však nechápala, proč znetvořil její tělo. Ta chladná, neosobní ranka na jejím kříži byla daleko horší než cokoliv, co provedla řeka té, o níž tvrdil, že ji miluje.

*Těhotná.* Jak jí to Kitty mohla zatajit?

Molly si vůbec poprvé uvědomila, že neoplakává jednu smrt, nýbrž dvě. S Kitty se považovaly za sestry a jejich pouto bylo silnější než pouto pokrevní. Molly se domnívala, že před sebou neměly žádná tajemství. Když Kitty potkala Edgara, byla to právě Molly, které se svěřila a na niž se obrátila s prosbou o pomoc.

„Říká, že mě miluje.“ Kitty do tváří stoupl ruměnc, když o tom Molly řekla, a oči jí zářily jako dvě nové mince.

V rámci pracovního programu posílal sirotčinec dívky do domácností, aby se naučily dovednostem, které se jim později v životě budou hodit. Dámy z města se tam čas od času osobně zastavily, aby si dívky vybraly a naučily je nádenickým pracím, jako by jim tím skládaly milodar. Kitty se učila na služku. Pracovala už v několika domácnostech a její od přírody veselá povaha jí vynesla dobrou pověst. V posledním domě však potkala nejstaršího syna majitelů Edgara, který studoval medicínu. Stačil jediný týden a byla do něj bezhlavě zamilovaná.

Molly se snažila být ohleduplná. „Myslím, že by bylo lepší chvíli počkat. Nejdřív si vybuduj vlastní život mimo sirotčinec. Abyste si byli rovni.“

„Nikdy si nebudeme rovni,“ zvažněla Kitty. „Ale může mi zajistit dobrý život. A taky chce, Molly.“

Co jí na to mohla říct? Zнала Kitty až příliš dobře na to, aby se s ní dohadovala. Takhle to s ní bylo pokaždé. Kitty byla nesmírně přelétavá. V jednu chvíli sbírala a schraňovala

každou snítku bylin a květin, které našla, protože se chtěla stát květinářkou; ale hned v té další nenacházela větší zalíbení v ničem jiném než ve studiu života světců.

Edgara v jejich očích jistě nečeká jiný osud, myslela si Molly. Byl jen dalším rozmarem, který pomine.

Když tedy Kitty před třemi dny probudila Molly uprostřed noci a bez dechu jí pověděla, že na ni Edgar čeká v lese, Molly ji nezastavila, přestože měla. Naopak si řekla, že bude lepší dát té jejich aférce volný průběh, nechat ji shořet na popel. Ať Kitty zjistí, jaké to je honit se celý život za potřebami a přáními muže, jako to dělala její máma.

„Pojď se mnou, Molly.“ Kitty nervózně poklepávala prsty o polštář. „Prosím.“

„Ne,“ řekla Molly. „Na to, co se vy dva chystáte dělat, mě potřebovat nebudete.“

Zaváhala tehdy Kitty? Molly se snažila rozpomenout, ale příliš ji to bolelo.

*Pojď se mnou, Molly. Prosím.*

Měla tehdy jít. I kdyby jen proto, aby na Kitty dohlédla.

Z myšlenek ji vytrhlo nečekané zakodrcání dostavníku. Molly si všimla, že opustili polní cestu a konečně vjeli do města.

Filadelfie ji přivítala chladným políčkem.

Ohromné továrny chrlily do vzduchu oblaka hustého kouře. Děti s propadlými tvářemi sledovaly jejich dostavník a některé po něm z legrace házely kameny. Zpola nahá dívka s unavenými očima k ní natáhla špinavou ruku v prosebném gestu. Jeptišky jim vyprávěly o sirotách, které utekly do zdejších ulic, jen aby jejich předčasně zesnulá těla vyhrabali z hrobů a prodali za čtvrták. Molly se po její ruce natáhla. Dívka zuřivě zavrčela a vrhla se na ni. Molly polekaně ucukla.

Nyní se nacházela na území Královny mrtvol a na dobré mravy tu nikdo nebral zřetel. Ještě víc se zachumlala do svého kabátu.

Brzy se ocitne v domě člověka, který pro ni poslal, ať to byl kdokoliv. Rozhodně se však nejednalo o žádnou tetu. Její sentimentální máma by jí o takovém příbuzenstvu jistě s radostí pověděla a tátova jediná sestra zemřela, když byl ještě malý. Ale i takové věci se děly. Rodina ze střední vrstvy potřebovala levnou pracovní sílu, a tak předstírala, že nějaký sirotek patří k ní. Vytvořila pokrevní pouto tam, kde žádné nebylo. Molly se ježily vlasy na hlavě z pomyšlení, do jakého prostředí ji asi matka představená prodala, jistě za cenu příspěvku církvi.

Alespoň však bude mít kde složit hlavu. Jistě to tam nemůže být horší než v sirotčinci.

Jakmile však vyjeli z chudinské čtvrti, Molly začínala být čím dál víc nesaá.

Každý další dům, kolem kterého projeli, byl větší než ten předchozí. Impozantní cihlové budovy dělily kamenné stěny. Vypadalo to, že měli namířeno do zámožnější části města.

Srdce se jí splašeně rozbušilo. Muselo dojít k nějakému omylu. Neměla přece kvalifikaci na to, aby mohla pracovat v takovém prostředí.

Kočár zastavil před ohromným domem, jehož gotické průčelí cíhalo ve stínech. Ze sedlové střechy na ni svýma prázdnýma očima shlížely dva kamenné chrliče.

Když se nepohnula, kněz unaveně vystoupil z dostavníku. „Vypadněte.“

„Promiňte, ale tohle musí být nějaký omyl –“

„Bůh se nikdy nemýlí.“ Popadl ji za ruku a bezmála ji strhl ze střechy dostavníku. Než se zmohla k další námitce, byl

pryč. Kočár se odkodrcal po dlážděné cestě a nechal ji stát samotnou uprostřed zasněžené filadelfské ulice.



*High Street 402*

Molly zírala na adresu, která byla vetkána do spletité tepané brány.

Z nebe se snášelo čím dál víc sněhových vloček a noc pomalu ukrajovala denního světla. Zhluboka se nadechla a vykročila.

Kovová brána byla těžká a ledově studená.

Cestu ke vchodu do domu lemovaly sochy připomínající groteskní mrtvoly, jejichž končetiny byly ohnuté do nepřirozených tvarů. Ať už tu žil kdokoliv, měl v oblíbě děsivé věci.

Znetvořený Hádes chlípně shlížel ke shrbené Persefoně, zatímco Judita držela v dlaních Holofernovu hlavu. Těla s napjatými svaly byla vysochaná do nejmenšího detailu, jako by Judita každou chvíli měla vyskočit ze své kamenné skořápky. Záhyby na pohřebním rouše služebné působily tak skutečně, až to vypadalo, jako by se vlnily ve větru.

Molly na rozdíl od většiny siroteků tyto klasické figury znala díky svému otci. Jeho marné snahy povznést se nad jejich chudobu přece jen nebyly úplně k ničemu.

Zakopla o něco měkkého.

Podívala se pod nohy a na zemi spatřila tělo ležící na zádech.

Na jednu příšernou vteřinu tu byla Kitty. *Ležela tam nafouknutá a polámaná a její kdysi krásná tvář teď hnila ve špinavé zemi.*

Pak se ten mladík odlepil od země a posadil se. „Zdravíčko.“ Molly vylekaně uskočila.

„Promiňte, že jsem vás vyděsil.“

Nevypadal, že by ho to nějak zvláště mrzelo. Po tváři se mu rozlil lišácký úsměv. Pomalu vstal a oprášil si sněh z ramen. Na jeho pohybech bylo cosi elegantního.

Pozvedl lucernu, zapálil ji a podržel ji před jejím obličejem. Noc kolem nich už převzala plnou vládu.

„Proč jste ležel na zemi?“ zeptala se Molly. Snažila se, aby se jí netřásl hlas.

„Proč na sobě máte krev?“ opáčil. Oranžové světlo se jí rozkmitalo po těle, jak před ní pohyboval lucernou.

Molly se pokusila přetáhnout si matčin kabát přes poničený límeček šatů.

„Ale abych vám odpověděl,“ řekl mladík, „takhle se nejlépe pozorují hvězdy.“

Podívala se na sněhem zahalenou oblohu. „Vždyť žádné nejsou vidět.“

„Přesně tak.“ Zněl potěšeně.

Chvíli si ho měřila pohledem. Jeho košile a kalhoty byly tuctové, jakoby stvořené k tomu, aby splynul se stíny. Mohl to být zahradník, kdyby zahradníci pracovali v noci. Všimla si jediné barvy: místo tkaničky měl v levé botě vetkanou červenou stužku, kterou přivábilo světlo lucerny.

„Matka představená říkala, že pro mě někdo odsud poslal,“ řekla Molly.

„Ano. Vaše teta už vás očekává.“

Molly se křečovitě zasmála. „Tak to by moje *teta* mohla být tak laskavá a nenechat mě mrznout venku na sněhu.“

Mladík přikývl. „Jistě. Ale ještě předtím chce, abyste udělala jednu věc.“

„Jakou?“ S bohatými byl vždycky kříž. Nikdy nic nešlo jednoduše. Mohl by jim u nohou ležet celý svět, a přesto by chtěli víc.

„Počkejte tady.“ Mladík zmizel v domě a nechal ji tam stát samotnou.

Molly si periferním viděním všimla, jak se závěs v horním patře odhrnul a za ním se objevil obrys tváře ozářený světlem svíčky. Někdo ji sledoval.

Zvedla obličej, aby ten pohled opětovala.

Ať už zde žil kdokoliv, nehodlala před ním dát najevo ani zrnko strachu.

Najednou měla pocit, jako by se sochy kolem ní přiblížily, a když se nikdo nedíval, pohnuly tu rukou, tu nohou. Co za člověka si doma schraňuje takové hrůzy?

O malou chvíli později se mladík opět vrátil s balíčkem v podpaží.

„Oblečte si to.“ Strčil jí do rukou šaty.

Molly chvíli zvažovala, že prostě odejde. Řekne tomu klukovi, kam si má ty šaty strčit, a její „tetička“ si je pak odtamtud klidně může vytáhnout, pokud je chce zpátky.

Nemohla si však pomoci a přistihla se, jak šaty obdivuje. Jejich látka podezřele připomínala hedvábí, jehož barva byla indigově modrá jako hluboká noc. A co víc, pod šaty zahlédla něco, co vypadalo jako téměř nové kožené boty.

Znovu vzhlédla k oknu v patře, ale závěsy už byly zatažené.

Mladík před ní oděv stále držel jako člověk, který kostí vábí toulavého psa.

„Kde se mám převléct?“ Klidně mohla šaty vzít a vypařit se. Ten pošetilec ji přímo vybízěl, aby je ukradla.

„Klidně přímo tady.“ Koutky mu zacukaly v úsměšku. Ona mu ho oplátila ledovým pohledem.

Povzdychl si. „Támhle.“ Ukázal rukou za ni. Molly se otočila a spatřila, jak k bráně přijíždí tiše jako stín velký kočár. Na kozlíku seděl kočí v cylindru a jak jeho oděv, tak koně měli stejnou inkoustově černou barvu.

Zaváhala. „Proč ne v domě?“

Mladík pokrčil rameny. „Jenom plním rozkazy.“

Bolestivé tepání v jejích takřka zmrzlých nohou rozhodlo za ni. V kočáru alespoň bude teplo. Vytrhla mu šaty z rukou. „Opovažte se otevřít, když se budu převlékat.“

Mrkl na ni. „Jen když o to požádáte.“

Vykročila po cestičce směrem ke kočáru. Sníh se jí lepil k nohám jako moučkový cukr a ona se ze všech sil snažila ignorovat zástup zmrzlých kamenných těl.

„Počkejte,“ ozval se hlas.

Na jednu hrůznou vteřinu byla přesvědčená, že některá ze soch obživla, ale pak se otočila a zjistila, že to promluvil ten mladík.

Pozvedl lucernu. „Jak se jmenujete? Vaše tetu mi to neřekla.“

Vůbec poprvé spatřila jeho druhou tvář.

Místo, kde se mělo nacházet levé oko, hyzdila ošklivá jizva.

Rychle odvrátila zrak. „Molly. Molly Greenová.“

„No, Molly Greenová, nemohu ti slíbit mnoho, ale za jedno ručím...“

Koutky úst se mu zvedly v upřímném úsměvu, který ze zasmušilého mladíka vykouznil téměř krasavce. „Jsi ta nejkrásnější věc, kterou dnes večer uvidím.“

Se zádumčivým kývnutím zmizel v domě. Nechal ji stát ve sněhu samotnou a v rozpacích, jestli právě potkala džentlmena, anebo zloděje.



Až na malou blikající petrolejovou lampičku na stěně byla uvnitř kočáru naprostá tma. Molly se pohodlně opřela o luxusní sametové čalounění a pár chvil si jen vychutnávala, že už nemusí mrznout. Do prstů na nohou jí začaly vystřelovat jehličky bolesti, jak se jí do nich vracela krev a spolu s ní život. Po vlasech jí začal stékat tající sníh, který páchl jako mokrý pes. Nikdy v životě nebyla uvnitř něčeho tak drahého. I statek, na kterém bydlela s rodiči, než skončila v sirotčinci, byla jen nahrubo slátaná stavba, chudá jako rakev nuzáka. Molly fascinovaně přejela rukou přes sedačku. Každou píď kočáru zkrášlovala vyleštěná mosaz, samet a to nejkvalitnější dřevo.

Se zachvěním vyklouzla ze svých špinavých šatů ze sirotčince a sykla bolestí, když se jí hrubá bavlna otřela o dlaň. Její nahá kůže v jinak temném kočáru zářila v mihotavém světle lampičky. Pozvedla své světlé paže a pomyslela si, jak by vypadaly vedle fialové mrtvoly Kitty. Hranice mezi živými a mrtvými byla nebezpečně tenká.

Znovu se zachvěla a přetáhla si hedvábnou látku přes hlavu.

Jen o vteřinu později už byla oděna v těch nejkrásnějších šatech, které na sobě kdy měla. Se zpožděním si však uvědomila, že takové by nikdy ukrást nechtěla. Sukně byla široká jako dveře kočáru a plandající šaty jí byly o několik velikostí větší. Alespoň boty jí padly. Nebyly jen tak z ledajaké kůže, ale z jemné kozinky a lnuly jí k nohám jako rozpuštěné máslo. Neměla po ruce zrcadlo, ale snažila se z obličejů a rukou otřít co nejvíc špíny. Po hmatu si spletla

vlasý do copu, jak jí to naučila Kitty, a zbytek nezkrotných rusých kadeří uhladila nasliněnou rukou. I během toho však cítila, jak v ní bublá hněv nad tím, že se musela oškubat jako kuře, než se jí ta ženská uráčí pozvat dovnitř.

Staré, krví potřísněné šaty složila a nechala je na sedačce.

Po chvíli přemýšlení ale ještě sáhla do kapsy pro ukradený kuchyňský nůž.

Dveře kočáru se rozletěly.

Molly se prudce otočila a pozvedla čepel.

„Tak pojď, i moje teta Iris se obléká rychleji než ty, a to jí táhne na osmdesát.“

Mladík nastoupil do kočáru, zabouchl za sebou dveře a posadil se naproti ní.

„No, to je o dost lepší,“ věnoval jejímu novému vzezření uznalý pohled. „Ale s tím nožem nevím. K šatům se moc nehodí.“

„Co si myslíš, že děláš?“

Mladík ji ignoroval.

Vyklonil hlavu z okénka, hlasitě hvízdal a kočár se dal do pohybu.



Molly zavrávoralala a málem by přepadla, ale mladík ji chytil do náruče.

Z takové blízkosti ucítila bohatý, zemitý pach kůže smísený s čistou borovicovou vůní mýdla. Opatrně ji usadil zpátky na sedačku z koňských žíní.

„Pokud jsi chtěla obejmout, stačilo říct.“

„Kam si sakra myslíš, že mě to vezeš?“ Znovu pozvedla čepel. Mohla by ho bodnout a vyskočit z kočáru, ale jistě by se při tom sama zranila. O šatech ani nemluvě. Už tak se pohybovali šílenou rychlostí.

„Nikam, kde bys potřebovala tohle.“ Kývl směrem k noži. „Tvá teta jen chce, abys jí vyřídila jistou pochůzku. Musíš si na sebe vydělat.“

Cítila, jak její napětí trochu povoluje. Jak jinak. Ať už na ni z toho okna hleděl kdokoliv, chtěl tím dát najevo svou nadřazenost.

Byl jako pes, který si poprvé značkuje novou zahradu. Nějaká rozmarná bohatá žena využívala svůj vliv a pohrávala si s ostatními, jako by jí patřili. Jeptišky měly rákosky; boháči měli kočáry.

Molly zafuněla a zapadla do žíněného sedadla.

Mladík se provokativně zasmál a rozvalil se na sedačce jako nějaký pán. „Mimochodem, jmenuju se Tom.“

Nabídl jí ruku, ale nevěnovala jí pozornost.

Nedokázala v něm číst. Byl to Ir, stejně jako ona. Poznála to podle přízvuku, který mezi jeho slovy vyčníval jako jehla mezi očky pytloviny. Jeho šlachovitá postava působila hřmotně jako postava farmářského mládence. V jeho tváři však přesto bylo něco jemného a v jeho jediném oku se odrážela určitá něha. To druhé mu hyzdila jizva, jejíž zkrabacené okraje tvořily nevzhlednou cestu přes jeho jinak krásné obočí.

Tom si všiml, že na něj zírání, a tak jí pohled bez mrknutí oplácel. Tentokrát se neodvrátila. „Co po mně teta chce?“

„Ach, nic zvláštního. Máš jen vyzvednout balíček.“

„Balíček? V tuhle noční dobu?“ Molly čekala, že to nějak rozvede, ale on jen vyhlédl z okénka a začal si pískat jakousi melodií.

Zamračila se. Pokud se opravdu jednalo jen o prostou pochůzku, proč tropit tolik povyku s převlékáním?

Tom se k ní bez varování natáhl a popadl ji za ruku. Pevně ji stiskl a ona svařila obličej.

„Teď mě poslouchej, protože to řeknu jenom jednou. Ve městě seženeš spoustu jiné práce. Zkus to.“

Nikdy v životě nedržela muže za ruku, až na tu tátovu. Tomův dotek byl horký a jeho kůže se bolestivě otírala o její jizvu. Překvapeně její ruku otočil a zadíval se na dlouhý šrám v její dlani. Vytrhla mu ji.

„Aha, takže to je práce.“ Ušklíbala se. „Moje teta, pokud to je opravdu teta, je mou jedinou příbuznou, která mi na světě zbyla,“ řekla Molly sladce. „Jestliže po mně chce, abych jí vyzvedla balíček, udělám to. Nějaká pochůzka mé hrdosti neublíží.“

Bylo by daleko snazší vyhnout se špatné situaci, kdyby jí ten, kdo ji sem dostal, důvěřoval, ať už je to kdokoliv.

Kola kočáru pod nimi poskakovala. Molly si přála, aby mohla otevřít okna nebo rozsvítit další lucernu. Potřebovala vzduch. *Světlo*. Tahle zatracená bedna působila jako zpovědnice.

„Pokud do toho půjdeš, měla bys vědět jednu věc,“ řekl Tom. Hravost z jeho tónu zcela zmizela. Nyní byl jeho hlas mrazivý jako sněhem pokryté ulice. „Tvoje teta není člověk, který by dával druhou šanci.“

„To má být výhrůžka?“

„Varování. Neber ho na lehkou váhu.“

Na předloktích jí naskočila husí kůže. Ale než se ho stčila zeptat na cokoli dalšího, kočár zastavil. Molly vyhlédla z okénka a všimla si, že zastavili před luxusním hotelem v centru města.

Muži a ženy zabalení v teplých kožešinách přicházeli a odcházeli dveřmi, které hlídali dva elegantně oděni portýři.

Spolkla knedlík, který se jí vytvořil v krku. Vůbec poprvé té noci cítila strach. Schovala nůž zpátky do kapsy.



Tom se usmál a pomohl jí vystoupit z kočáru. Přitáhl si ji k sobě a pošeptal jí slova, ze kterých jí přeběhl mráz po zádech.

„Zlom vaz.“

Měla se vydávat za vdanou ženu.  
To pomyšlení jí připadalo k smíchu.

„Můra druhu *actias luna* dokonce ani nemá ústa, aby mohla jíst,“ pověděla Kitty, když dívka snila o své vlastní svatbě. „Prostě umře hned potom, co naklade vajíčka. Přesně tohle se stane ženám, které nemají dost rozumu a udělají to samé.“

Ale Tom se nesmál, když Molly předestřel plán.

„Pokud budeš nervózní, poznají to na tobě. Mluv jasně a srozumitelně. Jakmile budeš mít balíček v rukou, nedovol, aby se ho kdokoliv dotkl. Jestliže se ti ho někdo pokusí vzít, bojuj.“ Opět se jí na hrudi zatetelil strach.

„Proč by mi ho někdo chtěl vzít?“

Věnoval jí ponurý pohled. „Prostě doufej, že k tomu nedojde.“

Měla poslední šanci utéct. Na ulici plné lidí by se ji nepokoušel zastavit. Byla by volná, a co víc, měla by sice velké, ale nové šaty a pořádné boty.

Ale co pak? Neměla by kam jít a kde složit hlavu.

A bylo tu ještě něco. Poprvé za hodně dlouhou dobu nevěděla, co přinese další den. Tohle bylo na pobytu v sirotčinci

snad to nejhorsí – nečekala ji žádná překvapení. Její život byl pečlivě a zcela naplánován. Teď se z něj ovšem veškerá rutina odloupla jako slupka z cibule.

A ona chtěla zjistit, co se skrývá pod ní.

Molly vklopýtala do hotelu, oděná v nepadnoucích šatech s volány, které činily její pozadí dvakrát větší, než byla zvyklá, s pocitem, jako by byla těžkopádná loď.

Bohatství sáralo z každého detailu. Všechno bylo pozlacené, dokonce i stojan na deštníky, a přepychové koberce na sobě klidně ještě mohly mít cenovku. Vstoupí-li člověk do takové budovy, dává tím najevo, že si může dovolit luxus.

Nevěděla, kam s rukama, a proto si je strčila do samotových kapsiček svých nových šatů. Prsty vlhkými od potu nahmatala nůž a pevně ho sevřela v dlani.

Když Molly procházela halou, vzhledla k ní krásná žena. Měla na sobě světle růžové šaty a zrovna si před ohromným nástěnným zrcadlem nanášela vrstvu pudru. Jejich pohledy se střetly a žena Molly věnovala zvědavý úsměv.

„Madam?“ Muž u recepce si odkašlal. „Jak vám mohu pomoci?“

Molly se zhluboka nadechla. Přežila čtyři roky pod knutou matky představené. Tohle jistě zvládne taky.

Velké oči muže za recepčním pultem připomínaly oči baseta a vypadaly, jako by ji dokázaly prohlédnout skrz naskrz, proniknout až na vrstvu chudoby, kterou nic nesmyje. Jako by skenoval její žebra vystouplá z nespočtu večerů, kdy nejídávala nic než polévku z rozvařených brambor.

„Přišla jsem si pro balíček.“ Pokusila se zaujmout chladný odstup, jako to dělávala matka představená. Vyšel z ní však jen vetčný hlásek. Kitty by se jí smála, kdyby ji tu viděla, celou sešněrovanou jako vánoční šunku.

„Prosím?“ Muž se nahrbil přes pult a přiložil si dlaň k uchu.

V těžkých šatech se začala potit ještě víc. Neodhodlala se udělat jediný krok ze strachu, že zakopne o zvonový lem sukně, který kolem ní splýval jako závoj.

„Balíček,“ řekla hlasitěji.

Muž se zamračil. „Jak se jmenujete?“

„Cline.“ Tohle smyšlené jméno jí dal Tom s tím, že zní dostatečně zámožně, ale zároveň obyčejně, takže se o ni nikdo nebude víc starat. Proč by jednoduše nemohla použít jméno své tety – ať už bylo jakékoliv, jí ovšem neprozradil.

„Ach ano.“ Jeho tvář se rozjasnila. „Tady. Mám někoho zavolat, aby vám jej odnesl ke kočáru?“

„Ne, děkuji.“ Molly zvedla balíček. „Poradím si.“ Věnovala mu roztřesený úsměv, a když se otáčela, málem zakopla o sukni, takže jen tak tak udržela rovnováhu. Alespoň že ten balíček nebyl těžký. Ať už v něm bylo cokoliv, nevážil víc než pytlík mouky.

„Chtěla byste si zkontrolovat jeho obsah?“ Muž vyběhl zpoza recepčního pultu a zastavil ji. „Některé věci se během přepravy mohou rozbít a nerad bych, aby náš hotel čelil nařčení z nedbalosti, obzvláště je-li vaše zásilka křehká.“

Zaváhala. Tom řekl, aby se toho balíčku nikdo jiný nedotkl.

Na těle jí vyrazily krůpěje potu. Cítila, jak jí stéká po bocích.

„To nebude nutné.“

„Takový je zvyk. Nechci, aby došlo k nějakému nedorozumění.“

Nevěděla, co by měla udělat, takže krabici položila zpátky na pult.

Recepční se usmál, přestříhl šňůrku a opatrně zvedl víko, které bylo z nějakého důvodu osázené tvrdým papírem a pytlíky s čajem, aby jí ukázal obsah krabice.

Jeho tvář se v okamženi změnila.

Vzhledem k dobrým mravům a svému postavení se do krabice nepodíval, ale Molly jeho reakci okamžitě pochopila. Čaj měl sloužit jako zástěrka.

Z krabice totiž vyvanul odporný puch.

Pokusila se skrýt překvapení a nahlédla dovnitř.

Zírala na ni lidská hlava.

Molly si zakryla rukou ústa, aby potlačila výkřik.

„Jste v pořádku, madam?“ zeptal se muž a jeho knír zacukal. S nakrčeným nosem víko opět rychle přiklopil.

Zavřela oči, ale stále měla ten výjev do každíčkého groteskního detailu před sebou.

Čelo mrtvého muže bylo dvakrát větší, než by mělo být, nafouknuté jako balón. Pod napjatou bezbarvou kůží se mu táhly obrovské modré žíly jako odporní červi.

„Madam? Očekávala jste něco jiného? Jestli dovolíte, ten... pach... se mi nějak nezdá.“

*Hlava Kitty na ni zírá ze špinavé země.*

*Krásná kůže, znetvořená a kanoucí...*

Molly zaťala prsty do desky stolu, aby se udržela na nohou. Nehty se jí zabořily tak hluboko do dřeva, až cítila, že se jí jeden zlomil. Na dřevo skanula kapička krve.

„V pořádku,“ řekla Molly zvláště jasným hlasem. „Všechno je v pořádku.“

Místnost se s ní začala točit a stěny pulzovaly jako tlukoucí srdce.

„Jste si jistá? Jestli mohu, vypadáte, že vám... není nejlépe.“ Zněl ustaraně. Molly si však také všimla, jak mu koutky očí začínají cukat podezřením. „Možná bych se měl podívat...“

„Ne!“

Než ho stačila zastavit, sáhl opět po víku.

„To je Limburger?“

Náhle se vedle nich objevila ta žena v růžových šatech. Její pěstěná ruka přistála na víku krabice a přidržela ho na místě. Sama se naklonila a nasála vzduch.

„*Naprosto* famózní. Tu vůni bych poznala kdekoliv. Moje mamá Limburger přímo zbožňovala.“ Obrátila se na Molly. „Mimochodem, já jsem Virginia. Říkejte mi Ginny.“ Mluvila se silným anglickým přízvukem.

„Ach!“ Rysy v tváři recepčního se uvolnily pochopením. Spiklenecky se naklonil nad krabicí. „Pro tyto věci mám také slabost. Je to snad dar?“

„Ano,“ přikývla Molly. Kolena se jí málem podlomila úlevou. Pokud by ji teď chytili, skončila by ve vězení. Stačí jen, aby se odsud dostala, a pak může z tohoto proklatého města nadobro zmizet, jak nejrychleji dokáže. „Sýr pro mou tetičku.“

„To je od vás velmi pozorné,“ pravil recepční. „Dobře vyzrálý Limburger není levná záležitost a podle buketu si troufám říct, že vy jste získala opravdu výstavní kousek!“

„Vsadila bych se, že pochází přímo z Belgie.“ Ginny se naklonila přes stůl, až jí ňadra málem vypadla z výstřihu, který, jak si Molly náhle všimla, byl nezvykle odvážný. „Slyšela jsem, že se ho teď snaží vyrábět i Američané, ale k dokonalosti mají velmi daleko.“

Recepční zbrunátněl a úmyslně odvrátil zrak. „Omlouvám se, slečno... *Virginie*. Ve kterém pokoji jste ubytována?“

„V žádném.“

Zamračil se. „Nechte mě hádat. Máte tady ubytovaného strýčka.“

„Ne. Takové tři čtyři,“ mrkla na něj Ginny. „Poslyšte, budete mě muset omluvit. Doprovodím tuhle milou slečnu ven. V téhle době není opatrnosti nikdy dosti, když se na ulicích ztrácejí ženy.“

Muž se náhle zatvářil ustaraně. „Není. V tom máte pravdu,“ obdařil Ginny strohým pohledem. „Ale vracet se nemusíte. Myslím, že vaši strýčkové měli na jeden den společnosti až příliš.“

Molly se zhluboka nadechla a zvedla balíček. Snažila se nemyslet na to, jak se v něm ta hlava převaluje s očima vypouklýma jako nasáklé švestky.

*Oči Kitty.*

*Její rozšklebená tvář...*

Ginny ji vzala za paži. „Drž se, holka,“ zašeptala jí do ucha. „Víte,“ ozval se za nimi hlas recepčního, „neměl bych vás nechat odejít.“

Molly ztuhla a zastavila se uprostřed haly.

„S takovou delikatesou... Měl jsem si *vyžádat* ochutnávku,“ usmál se.

Molly vydechla a spěšně s Ginny vykročila ke dveřím. Ovanul ji kýžený poryv čerstvého vzduchu.

Na prahu se však stalo nevyhnutelné. Její obrovská sukně se zasekla a strhla ji zpátky.

Chvíli si myslela, že to zvládne. Zatařala každý sval v těle a ze všech sil se snažila získat zpět ztracenou rovnováhu jako dítě na prolézačce. Zavrávala, narovnála se, ale pak botou zaškobrtla o lem sukně. Zuby jí bolestivě scvakly a s ošklivým zuchnutím padla na znak zpátky do hotelové haly.

Krabice dopadla s ní.

„Madam!“

Molly s hrůzou sledovala, jak se její víko odklopilo.

Lidská hlava se vykutálela ven.